

ERSADIK KURTOĐLU

YENİDENDOĐAN,

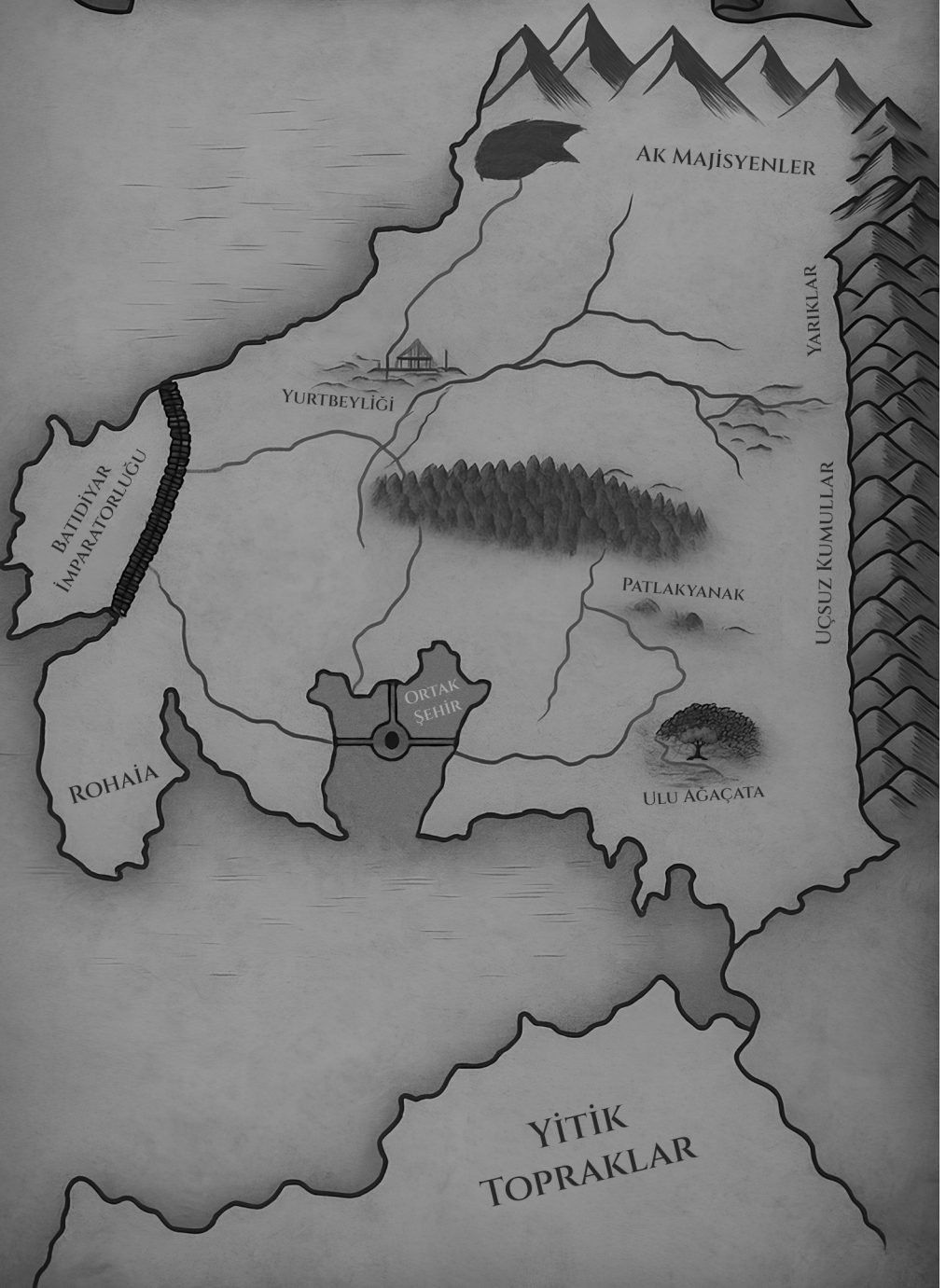
SON KÜRE

KORUYUCULARI

ulysses
yayınlari

*Özge'ye,
Yolumu aydınlatan tek ışığıma...*

TANRIELİ TOPRAKLARI

“Efendi acımasız dehşetiyle tüm toprakları ezip geçerken kocakarılar yaratıcılara ağıt yakıyordu fakat onlar bizleri çoktan terk etmiş, tek bir haykırışımızı dahi işitmemişlerdi. Ya ümidimiz tükenseydi ne olurdu? Ya canımızı, özgürlüğümüzü, çocuklarımızı, hatta ruhumuzu o Kara Majisyenler’e teslim etseydik ne olurdu?”

*-Tanrıeli Güncesi, Güzyaprağı Ayı 27. Gün,
Yaratılışın 600. yılı*

Prenses Zeoy

KIZIL YAPRAKLARIN ALTINDA

Keşfedilmiş Topraklar'da süregelen patırtı kültürütüden çok uzaklarda, Bilge Düşyazısı'nın -ömrü bereketli olsun- gözleri kadar parlak yeşil bir ormanın derinliklerinde, neşeyle dolu ve birbirine oldukça düşkün bir halk yaşamaktaydı. Onlar, her şeyden uzaklaşmayı tercih etmiş ve ulu ağacın gölgesi altında kendilerini korumaya almış olan, doğayla içe içe yaşamayı seven bir ahaliydi. İşte burası, Ağaçata Krallığı'ydı. Kaleleri, bir tepenin etrafında kat kat konumlanan ormanın zirvesindeki Ulu Ağaçata'ydı; öyle ki aşağıdan baktığınız zaman bu devasa ağacın bulutları sarmalayan kocaman dallarının neredeyse gökyüzüne değdiğini ve kadim köklerinin güçlü varlığını pekâlâ hissedebilirdiniz. Öylesine büyüktü ki fersahlarca uzaktan onu görüp koca bir dağ yanılığısına düşebilirdiniz. Dahası, yaprakları da öylesine parlak kıızıldı ki gün batımında tan yerini alev alev yakan ışığın güneşten mi, yoksa bu yapraklardan mı kaynaklandığını asla kestiremezsiniz. İşte Ulu Ağaçata, yüzyıllardır bu ormanda yaşayanların yuvasıydı. Kral ve ailesini, orman halkını ve daha nicelerini koca dalları ve yaprakları altında birleştiren bir korunak, yüzyıllardır varlığı ile ormanı yücelten ilahi bir varlıktı.

En unutulmaz kralların saraylarından bile daha ihtişamlı, çok daha görkemliydi.

Ağaçata'nın huzurlu günlerinden birinde, gökte parıldayan kızıl yaprakların altında, bir ilkbahar havasında, elinde porsuk ağacından yapılmış -neredeyse boyu kadar olan- yayı ile birlikte devrilmiş bir kütüğün üzerinde genç varis Nio oturuyordu. Bir çocuğa göre fazla düşünceliydi. Uçları içe doğru kıvrılan yayını bir o eline bir diğer eline alıp inceliyor, karalar bağlıyordu. Durdu, yeşil gözleriyle yumuşak toprakta acelesi varmış gibi ilerleyen bir karıncayı takip etti. Tekrardan düş seline kapılıp gitmek üzereyken omzunda sert ve kendisinden emin bir el hissetti, ardından da o hülyalı sesi duydu: "Anı gidişinin sebebi biraz yalnız kalmak mıydı, sevgili kardeşim?" dedi Renqai, soğuk fakat kendisine çeken bir sesle. "Yoksa büyük gün öncesi pinekleme mi istedin?" Nio, ağabeyinin solgun yüzünde bir anlığına alaycı bir gülüş yakaladı.

"Pinekleme mi? Kim böylesine gergin olup da pinekleme isteyebilir ki?" dedi ve rünlerle kaplı yayını dizlerinin üzerine koyup, bakışlarını tekrardan tepenin aşağısından çok uzaklarda, ufukta güneşin neredeyse kaybolduğu çizgide yükselen şekillere dikti. Artık ay gökyüzünü tırmanmakta, soluk ışığını yeryüzüne indir-mekteydi.

Nio gergin olmakta haklı sayılırdı. Yarın, kısa hayatının en büyük gününde, bir Raniora olup olmadığını kanıtlayacaktı. Renqai tekrardan eski ruh hâline geri döndü. Yüzü öylesine güzel lakin bir o kadar da yaşanmışlıkların acısı ile doluydu ki sanki içinde koca bir yangın vardı fakat söndürebilecek tek kişi de kendisiydi. Yine de yanmasına izin veriyordu.

“Aslına bakarsan ben senin yaşındayken kaçıp gitmeye çalışmışım. Daha sonrasında beni yaşlı bir göbekli ağacın içinde pineklerken bulmuşlar...” dedi ve ufak kardeşinin yanına oturdu. Kolunu omzuna atıp sevecen bir tavırla onu kendisine yaklaştırdı. İkisi de boş vermiş bir hâlde nemli toprağa bakıyor, tebessüm ediyorlardı. Renqai'nin en hırçın denizler kadar dalgalı ve dağınık yosun yeşili saçları çekik gözlerinin üzerine bir perde gibi kapanıyordu. Kardeşine kaçamak bir bakış attı ve dizlerinin üzerindeki yayı ani bir çeviklikle kaptı. Nio, ağzı açık bir hâlde elini hızla uzatsa da parmakları boşluğa kaptı.

“Hey!” Nio'nun bağıırışı çevrelerine tüneyen kuşları ürkütüp kaçırmıştı. Renqai oturduğu yerden bir eliyle üzerine atılmaya çalışan kardeşini umarsızca uzak tutuyor, diğer eliyle de kaptığı yayı geride tutuyordu.

“Bununla kuş bile vurulmaz!” dedi alay edercesine. “Şimdi neden endişelendiğini anlıyorum, kardeşim.” Ağabeyi, Nio'nun gözüne öyle sinir bozucu geliyordu ki tüm hıncıyla saldırmaya çalışmaktan yorgun düşüncede kendisini tekrardan kütüğün üzerine bıraktı. Derin bir nefes alıp verdi. Kenara atılmış bir çuval gibi yığılmış duruyordu.

Renqai yayı kenara bıraktı ve iyice kısıtıldığı gözlerini kardeşine çevirdi. “Bak, korktuğunu biliyorum. Korkmalısın da... Bu senin hayatta kalmanı sağlayacak olan en büyük cesarettir. Önemli olan, bu korkudan kaynaklanan cesareti doğru kullanabilmek, aksi takdirde sadece bir korkak olarak ölürsün.” Etraflarındaki göbekli ağaçlardan gelen ışık hüzmeleri artmaya, dışarıda ise hava iyice kararmaya başlamıştı.

“B-ben, sadece 8 yaşındayım, Renqai!” dedi sitem edercesine, küçük gözlerinde korku ve nefretin izlerini taşıyordu.

Renqai ise donuk ifadesini neredeyse hiç bozmuyordu. “Sömürenler geldiğinde senin kaç yaşında olduğuna bakmayacaklar, ruhunun barındırdığı öze bakacaklar. Sonrasında ise bir posa gibi kenara atılacaksın.” Ağabeyinin sözleri şimdi onu daha da korkutuyordu fakat gerçek her zaman gerçektir. Dönüp elini uzattı. “Arkamızda koca varlığı ile hepimizi sarmalayan Ulu Ağaçata var olduğu sürece bir yuvamız olacak, bir yuvamız oldukça da onun içinde yaşayan sevdiklerimizi korumak zorunda olacağız. Şimdi, yapması gerekeni bilen birisinin kendinden eminliği ile herkesin karşısına çık. Yarın seninle olacağız.” Bir kardeşin sert fakat kendini güvende hissettiren varlığı ile sözlerini söyledikten sonra dostane bir tavırla omzuna vurup kalktı. Renqai, üzerindeki gece yeşili, gümüş bir taç yaprak toka ile tutturulmuş pelerini düzeltti, ardından başını çevirmeden, “Yukarıda görüşürüz,” diyerek sessiz adımlarla uzaklaştı. Kardeşi ise bir süre daha oturup, kaybolduğu düşlere dalarak tepenin aşağısındaki ağaçların arasında bulunan çukura bakmayı sürdürdü.

Nio sessizliğe gömülmüş göbekli ağaçları sırasıyla geçti. Bu akşam çoğunun içi boştu. *Anlaşılan herkes asıl eğlencede*, diye düşündü. Sürekli oynadıkları o dev karınca yuvası olduğu yerde duruyor, üstatların neredeyse her sabah ona hem fiziksel hem de zihinsel eğitim verdikleri talim alanı tüm sıkıcılığı ile gözüne çarpıyordu. Özellikle oranın önünden hızla geçti, boş hâli bile buradan nefret etmesine yetiyordu. Buradaki derslerden mümkün olan her fırsatta kaçıyor, arkadaşlarıyla ormanın derinliklerini keşfe çıkıyor fakat önünde sonunda ya-

kalandıklarında ise orada çok daha fazla durmakla cezalandırılıyordu. Nio, çocuk prens olmaktansa adını sanını kimsenin bilmediği ve eli yüzü çamur içinde, umursanmayan basit bir çocuk olmayı yeğledi. Eh, en azından krallığın sorumlulukları üzerinde olmaz, isterse kırlarda koşup hoplar isterse de diyar diyar gezerdi. İçindeki bu isyancı ve uslanmaz kişiliğini bastırmaya çalışarak yürümeye devam etti.

Birkaç şarap sarhoşu ve kadim ağaç kadar yaşlı görünenler sıcak bir ateşin başında sızmış, tatlı bahar esintisinin altında uyukluyorlardı. Aralarından bir tanesi yanlarından geçen çocuğu görüp hevesle kalktı, üstünü başını beceriksizce düzelttikten sonra, “Başarılar, küçük prensim!” dedi gururla. Ardından tekrar horultusuna devam etti. Nio gülümseyip ilerledi. Sırasıyla pazar yerini ve meydanı geçti, buralar da boş ve sessizdi. Sadece yakınlarda akan çağlayanın alışıldık sesi duyuluyordu. Sonunda Ulu Ağaçata’nın girişine geldiğinde, iki tarafından da devasa ağacın köklerinin birer sur edasıyla ilerleyip, ardından da yumuşak toprağın içerisine dalarak gözden kayboldukları; karşısında ise en tepesini görebilmek için başını kaldırabildiği kadar gözlerini yukarıya kaldırmasını gerektiren iki kanatlı ve dikenli sarmaşıkların efsunlu yazmaları oluşturduğu, kemerli kocaman bir kapının tam önünde duruyordu.

Gümüş işlemeli kapının iki tarafında karşılıklı duran kapı nöbetçileri, onu görür görmez gururlu bir ifade ile yolu açtılar. Zırhları solgun ay ışığında gümüşü bir parlaklık veriyor, miğferleri ise kadim ağacın kabuğu kadar sağlam duruyordu. Giriş boş sayılırdı. Güçlü köklerden oluşan sütunların üzerindeki flamalar, içeri giren hafif esintiyle dalgalandı. Ağaçata’nın içerisindeki odalar ve bu odalara giden yollar her ne kadar karışık olsa da Nio

en temel yolları biliyordu. Yukarı çıkan eski merdivenleri hızla tırmandı. Son adımını da attığında yarısına kadar açık duran yuvarlak bir kapının önünde soluk soluğa kalmıştı. Şafak vaktinde yapılacak olan Sınanma Günü öncesinde başlayan şenliğin bitmek üzere olduğu büyük salona girdiği sırada, tek tarafı doğuya bakan ağzı açık, oval bir ağaç kovuğunu andıran yüksek tavanlı, geniş ve kocaman salonda, rengârenk elbiseleriyle dans eden şen Ağaçata evlatları ile karşılaştı.